

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at <http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content>.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

standos, quam solent febrium intermittentium. Quamvis enim non tantum præ se ferrent calorem, quantum febres vulgares intermittentes; cum tamen regulariter adeo, uti mos est istiusmodi febrium, procederent, cumque insuper non omnes intermittentes, proprie sic dictæ, eundem observant caloris modum, omnes tamen eodem remedio, Cortice sc. Peruviano, debellentur; statui famosissimo illo specifico hunc affectum aggredi (intercalatis tamen medicamentis supra memoratis, utpote quoniam alte mihi insederat notio dicta de acida succorum dyscrasia;) Nec fefellit eventus: Postquam enim duas vel tres istius corticis doses ante totidem paroxysmos, pro more tunc temporis (mihi saltem) solenni, exhibueram, sensibilibiter ferociam suam deposuerunt, tandem continuata ejusdem exhibitione prorsus evanuerunt, nec, quantum mihi rescisse contigit, postmodum redierunt.

Historia Convulsivi Affectus octonariam periodum à multis annis observantis, per Clariss. D^{num}. Gui. Cole, M. D. descripta & communicata.

D*Orothea Cook* vidua, sexagenaria, *Coffepola Vigor niensis*, a triginta sex annis (triduo post nuptias) Epilepticis, nulla notabili *αεφάσει* corripì cœpit; qui quamvis sub morbi initium frequenter, nullo tamen ordine, recurrebant. Invasio tam subita erat, ut quæ & aliis & sibi perfecte sana videbatur, noctu oculi in hu-

num, mente protinus orba, concidere solet: quo in statu postquam velut exanimis, nullis agitata convulsionibus, per aliquot horæ minuta jacuerat, discussa tandem nebula ad se rediit. Aliquot post menses circa plenilunium & novilunium, imo sæpius in die istis temporibus, invadebant paroxysmi, & ad duos vel tres dies recurrere perseverabant; reliquo interlunii tempore bene habuit. Post pauculos inde menses, qui prius duarum fere septimanarum observaverant periodum, tandem bis intra singulas, sed inæqualiter æquali distantia, diebus sc. Jovis & Saturni, cursus suos repetebant. Brevi post nuptias gravida facta est, foetumque solito tempore peperit, qui non ita multo post Epilepticus fato functus est; secundus item partus eodem modo periit: sed licet plures postmodum utriusque sexus liberos enixa fuerit, nullus tamen eorum ad hunc usque diem vel minimum ejusmodi effectus insultum perpeffus est.

Per tres circiter annos memorato ordine (variis licet tentatis remediis) invadere persistebant paroxysmi, donec tandem Empirici cujusdam plurimum decantato, nescio quo, remedio disparuerint, nec per aliquot menses redierunt; usque dum novi terroris occasione (ante potius, ut videtur, sopiti quam perfanati) recruduerint. Hinc ad idem remedium iterum confugiebat: sed quod pridem tantopere profuerat, nunc nil levaminis attulit. Nihilominus secunda vice doctissimi, perque multos annos apud *Vigorniam* merito celeberrimi, D. *Johnson* nuper defuncti) ope à morbo brevi convaluit, atque sana perstitit ad usque famosum *Vigornienſe* prælium, anno 1651 dimicatum; quando, capta à *Cromwellio* *Vigornia*, dum ubique mors & horror læviebant, ipsa (non secus ac cuncti præterea incolæ) immani terrore perculsa, pristinorum insultum paroxysmorum iterum subiit; qui exinde irregulariter primo, & frequenter invadebant, postea sensim ad veterem redibant periodum. Dehinc varia, & à præfato D. *Johnson*, & ab aliis, usurpavit remedia,

media, sed incassum omnia. Postquam per biennium inde typo isthoc recurrere perstitit, tandem præ conseruatione iterata diem invasionis mutarunt, atque primum bis hebdomadatim, tandem sola die *Dominica* (commotionis ansa isthoc die forte-fortuna ablata) ad hoc usque tempus invaserunt. Cujus quidem periodi, & symptomatum progressus sequenti modo se à tot annis habet.

Die Jovis circa vesperam invadere incipit dolor in vertice, nec non pulsativus circa ossis sacri regionem, qui die Veneris, altius paulatim serpens, medium occupat dorsum: Vesperi diei Saturni immanior evadit (multum etiam urgente siti) & pauculis, postquam se in lecto composuerit, horis ad humeros usque, sensim auctus assurgit; quo ubi pertigerit, quæ prius interdium domestica obire valuerit munia, nunc sese vix omnino in lecto commovere audet, quod si, nisi admodum caute, fatergetur, ex templo paroxysmum (secus non nisi post plures horas invasurum) eumque multo severiorem, certo accersit. Parum hac nocte, præ dolorum molestia dormit, qui caput nunc atrocius infestant: Horum cruciatus mane in turbulentam somnolentiam transit, cujus etiam causa toto die Dominico à lecto abstinere nequit; nempe matutinis horis dormitat quidem, sed inquiete, atque aliquoties è somno expergiscens potum exposcit, quo sumpto se iterum somno tradit. Hora circiter duodecima, si non sponte evigilet, astantium interpellatione excitatur, cibosque monita sumit, rerum omnium circa se transactarum adhuc probe conscia: dein statim in somnum relabitur (nisi verius animi torporem dixeris, quippe nec excitari amplius potest, nec cujusvis rei nunc actæ memoriam retinet) cum frequenti corporis in lecto jactatione; quo ad sextam præterpropter horam vesperatinam detinetur. Hac hora ingruunt convulsiones, sed interpolatæ, ad horas quinque eam exercentes; quæ primo mitiores, tandem circa horam undecimam maxime

ime violentæ evadunt; per quarum intervalla oblatam Allam (tenuiorem enim potum ipsa, dum mente constat, vetat sibi in paroxysmo porrigi, noxam inde ventriculo imprimi experta) avidè haurit. Elapsa hac hora redit, qua per tot horas caruit, mentis usura, omniumque deinceps agendorum notitia, verum reliqua noctis parte se irrequieta in cubili jactat, prorsus infomnis. Die Lunæ, circa horam nonam matutinam, lecti tædium non amplius tolerare valens, ex eo surgit, sed toto die universo corpore dolet, & quamvis hoc die sat libere domum suam obambulet, jurisque nigri pocula hospitibus propriis manibus ministrat, artus tamen rigidos quasi, adque motum parum aptos queritur, qui tandem somni placidissimi, sequenti nocte obrepentis, mulcedine torporem deponunt (nulla tamen accedente, sive per sudorem, sive urinam, sive alio quocunque modo, saltem sensibili, critica evacuatione; ut prout mihi sit conjectare, materiam, ex cerebro detrusam, à sanguine refoveri, in fermentum pro novo paroxysmo excitando denuo maturandum) duorumque hinc vel trium dierum induciæ conceduntur, donec novo aggesto fomite eadem denuo adornatur symptomatum scena. Nulla à multis retro annis admittere voluit remedia, utpote eorum infructuosa administratione tamdiu, ante hac lassata. Unum præterea satis rarum occurrit, quodque forte mente eam minus constare suspicionem daret, nisi ubique notum esset, nervoso genere affecto, notabiles inde impressiones in animum fieri: Nempe à longo tempore persuasam habuit se, si extra fores se proriperet, paroxysmo confestim tentandam iri, proinde se intra proprios parietes continenter per aliquot annos clausit; cum vero ante viginti annos præ importuna sollicitatione vicini cujusdam ædes coenatum adiret, statim atque in illas se receperat in eum, prout mens ominata fuerat, extra usitatam periodum incidit, ut necesse habuerit domum reportari, ubi solito graviolem perpeffa est. Exinde

de nunquam extra limen suum excessit, nisi cum ædes ante octodecim annos (in cathedra deportata) novis mutaret, quo momento, licet haud statò recursus die, invasere paroxysmi, perque decem dies continuos, bis in singulis invadentes, persisterant, donec tandem ad solitum redierint tenorem; Veruntamen pedem unum extra limen imò totum corpus, modo pollicis pedis summum apicem intra limen detinuerit, exerere & audet & solet; integro autem corpore vel latum unguem inde excedere nec audet, nec ullo pretio obtinueris, non si talentum obtuleris. Cum olim famosus ille Chiriater *Greatarakius Vigornia* ageret, ad hanc adductus est, ut quid in tam raro affectu valeret ipsius manus experiretur: illa autem, audito hunc eo consilio appulisse, nondum tamen viso, in gravissimum paroxysmum incidit, qui non ante septimum ab insultu diem eam deseruit. Interea toto hoc tot annorum curriculo nullam extra paroxysmos vel intellectus, vel functionum cæterarum animalium, notabilem læsionem passa est, quin (cum bono, adque pinguedinem vergenti, corporis habitu, vultuque florido) non minus expedite, pro ratione ætatis, negotia domestica, adque eam quam exercet vocationem spectantia, exequi videtur, quam si nullo omnino, præcipue capitis morbo laboraverit.
